

Προσφάτως έχει έρθει η συζήτηση για το παράδοξο, όπου σε όλες τις άλλες χώρες γιορτάζουν το τέλος του πολέμου και εμείς εδώ στην Ελλάδα, γιορτάζουμε την έναρξη. Έχει λόγο ύπαρξης τούτο το παράδοξο. Από την άλλη πλευρά βέβαια, αυτό που γιορτάζεται δεν είναι μόνον η εμπλοκή.

Ήταν η παράλογη εκείνη μέθη της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού, να βρεθεί στο μέτωπο, να πολεμήσει, να νικήσει. Και βέβαια η εξέλιξη, όπου η απρόσμενη Ελληνική προέλαση, μετά την αμυντική επιτυχία, ήταν και η πρώτη συμμαχική νίκη κατά των δυνάμεων του άξονα.

Ο πόλεμος είχε ξεκινήσει 14 μήνες νωρίτερα, η Πολωνία, η Γαλλία, οι Κάτω Χώρες είχαν καταληφθεί εύκολα, το Ηνωμένο Βασίλειο, σχεδόν ταχυδακτυλουργικά, με αρκετή τύχη, θάρρος και μεγαλύτερη αλληγορία από τις Γερμανικές δυνάμεις, μόλις που είχε καταφέρει να σώσει την αξιοπρέπεια και το αξιόμαχό του, αποσύροντας εκατοντάδες χιλιάδων οπλίτες από τις ακτές της Δουνκέρκης.

Στο δεύτερο φθινόπωρο του πολέμου λοιπόν, εμφανίζεται μια μικρή χώρα της Βαλκανικής, που αναγκάζει μια αυτοκρατορία σε ήττα. Υποθέτω αυτό γιορτάζουμε. Την έναρξη μιας αναμέτρησης όπου ο βίαιος, άδικος, επεκτατικός πειρατής ντροπιάζεται από τον φτωχό και ταλαιπωρημένο παρία.

Ξημέρωσε εκείνη η Δευτέρα 28 Οκτωβρίου του '40 και όπως όλοι, που έζησαν εκείνες τις στιγμές, ομολογούν πως ήταν ένα πανηγύρι. Ο Γιώργος Θεοτοκάς θα το συνοψίσει στα Τετράδια ημερολογίου του: «Αξίζει να είναι κανείς Έλληνας τις μέρες αυτές»

Είχε προηγηθεί νυχτιάτικα η επίσκεψη του Ιταλού Πρέσβη στην κατοικία του Έλληνα πρωθυπουργού, όπου ζητήθηκε η είσοδος Ιταλικών στρατευμάτων στο Ελληνικό έδαφος. Υποκριτικό, καθώς τα τύμπανα του πολέμου ηχούσαν ήδη στους παραμεθόριους βορειοδυτικούς ορεινούς όγκους της Ελλάδας. Έτσι ξεκίνησε η αιματηρή περιπέτεια που θα τελείωνε τέσσερα χρόνια αργότερα.

Σε αντίθεση με τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, το τέλος του πολέμου για την Ελλάδα, σήμανε την έναρξη μιας ακόμα πιο οδυνηρής σύρραξης. Συνεπώς εκείνη η Πέμπτη 12 Οκτωβρίου που αποχώρησαν οι Γερμανικές δυνάμεις Κατοχής από την Ελληνική πρωτεύουσα, ήταν η απαρχή άλλων δεινών και όχι λόγος εορτασμών.

Τι ακριβώς να γιορτάσουμε;
Τον Δεκέμβρη; την συμφορά του Εμφυλίου;
Το Διχασμό που τα απόνερά του ακόμα μας ταλαιπωρούν;
Η μήπως το ατιμώρητο της Γερμανικής Κατοχής;
Ή, το ελεύθερο των ταγματασφαλιτών και λοιπών συνεργατών;